

дини е при насъ и не сме имали никога съ какво да се оплачемъ отъ него.

— Дѣто ще се каже, ти не знаешъ че той всекога дебне Бюлбюла, съ нея тайно се собира, и мойта Зейнебъ, на която поржчахъ скриномъ да ги извардва, съгледала че Джехадъ распитва дъщеря ти за мѣстата, гдѣ сж скрити драгоцѣнноститѣ ви. Вървай, че Джехадъ ще побѣгне нѣкой хубавъ день съ Бюлбюла на нѣкъдѣ, първомъ като ви обере.

Елмазъ-ханжмъ ѝ причернѣ и претръпна на мѣстото си. Тя не можеше никакъ да си помисли че така страшно неблагоприятна може да ѝ бжде собствената ѝ дъщеря, сжщо и Джехадъ, когото държеше за честенъ момъкъ. Истина, тя знаеше че двамата тѣ другаруваха повече отъ колкото обикновено става между млади хора, но мислѣше че то ще е слѣдствие отъ тѣхната дружба въ дѣтинство, и никога не ѝ дохождаше на умъ да се грижи за това. И сега не ѝ се искаше да върва, но зжбътъ на змията пакъ пустна капка отрова въ душата ѝ. Тя захвана да се съмнява противъ Джехада, а и тѣй не би се никога съгласила, щото дъщеря ѝ да земе него, до гдѣто я чакаха толкозъ други голѣмци. Зарадъ това каза на Зумруда да се държи и за напредъ кѣто че нищо не знае, само да поржча на Зейнебъ да дебне Джехада и Бюлбюла.

V.

Минаха се денѣе и мѣсеци, а въ миралаевиятъ конакъ не се случи нищо особено. Джехадъ слѣдваше да се дружи съ Бюлбюла; на тѣхъ, истина, гледаха — и Ялмазъ-ханжмъ се помжчваше всекакъ да; отърве дъщеря си отъ силата на влибениятъ Джехада но като бѣше прѣмнога блага и предпазлива, вардеше